

θηκα στη μέση κουφαριών και μουμιών. Η μεταβίβαση όλης της εξουσίας στη Συντακτική, είναι πάντα ή ίδια πολιτική του συνασπισμού με την άστική τάξη. Κι όσο κάτω από τη φωνή: «Όλη η εξουσία στη Συντακτική» κρύβεται ή άλλη φωνή: «Κάτω η εξουσία των Σοβιέτ» δέ θα βγούμε από τον εμφύλιο πόλεμο, επειδή με κανένα τρόπο δέ θ' αφήσουμε να μὴν έχουν την εξουσία τὰ Σοβιέτ.»

Έξον από τὸ λόγο αὐτὸ τοῦ Λενίν μπορούμε νὰ βροῦμε στὸ μαξιμαλιστικὸ τύπο πολλὰ ἄρθρα, όπου οἱ μπολσεβίκοι καταδικάζουν τὸν κοινοβουλευτισμὸ «ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς δημοκρατίας», κ' ὑποστηρίζουν τὸ ζήτημά τους με τὶς ιστορικὲς προσητερινὲς ἐπανάστασες καὶ με τὴ διδασκαλία τοῦ Κάρλ Μάρξ. Σὲ κάποιο ἄρθρο, πού ἔχει τίτλο «Ἐνα καινούργιο εἶδωλο», ἡ ἐφημερίδα «Πράβδα» γράφει: «Ὁ σεβασμὸς στὰ ἀντιπροσωπευτικὰ συστήματα δὲν ἦταν ποτὲ ἄρθρο πίστεως γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ δημοκρατία. Ἀκόμη καὶ στὴν κανονικὴ ἐποχὴ τὰ Κοινοβουλία δὲν ἀντικαθρεφτίζον τὴ σύγκαιρη θέληση τοῦ λαοῦ μήτε τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων. Στὴν ἐποχὴ πού ξαναφτιάνονται οἱ κοινωνίες, οἱ ἀντιλογίες ἀνάμεσα στὰ ἀντιπροσωπευτικὰ συστήματα καὶ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπαναστατικῆς προόδου εἶναι ξεχωριστὰ αἰσθητές. Ἡ δημοκρατία δὲν εἶχε ποτὲ μεγάλον σεβασμὸ στὰ κοινοβουλευτικὰ συστήματα, λογαριάζοντας μέσα σ' αὐτὰ καὶ τὴ Συντακτικὴ Συνέλευση. Στὰ 1848 καὶ στὰ 1871 οἱ Συντακτικὲς ἐπολέμησαν λυσσασμένα τὴ δημοκρατία (2) ἐνῶ στὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἐπανάστασης ἡ Συμβουλευτικὴ δὲν ἐδίστασε νὰ χρησιμοποιοῦσε στρατιωτικὴ δύναμη ἐναντίον τῆς Συντακτικῆς Συνέλευσης. Ἡ Συντακτικὴ δὲν εἶναι ἀντικείμενο λατρείας. Εἶναι ἓνα μᾶζωμα ἀντιπροσώπων ἀπὸ διαφορετικὲς τάξεις, πού καθεμιά ἔχει τὰ δικά της συμφέροντα. Εἶναι μιὰ μηχανὴ πού σημειώνει τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὶς τάξεις.»

Σ' ἓνα ἄλλο ἄρθρο ἡ «Πράβδα» κάνει τὴν κοριτικὴ τοῦ «δόγματος» τῆς παγκόσμιας ψηφοφορίας. Γιὰ τὸ προλεταριάτο ἡ παγκόσμια ψηφοφορία δὲν ἦταν ποτὲ σκοπός, ἀλλὰ μέσο, πού τοῦ ἔδινε τὴν πιθανότητα νὰ δυναμώσῃ ὁ ἐπαναστατικὸς ἀγῶνας γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ ἰδανικόν του, τὸ σοσιαλισμό. Κ' ἡ ἐφημερίδα θυμίζει, ὅτι ὁ Μάρξ ἔγραφε στὴ «Νέα Ἐφημερίδα τοῦ Ρήνου» πὼς «Ἡ παγκόσμια ψηφοφορία ἀποκλείει τὸ ἐκλεκτορικὸ τύμπαν (le cens) μὰ ὅχι τὸ ἀκατάλληλον σύστημα τῶν ἐκλογῶν» καὶ ὁ θεωρητικὸς σοσιαλιστὴς ἐπροσέθετε: «Τὸ δικαίωμα τῶν ὁμάδων νὰ ἐφαρμοσθῶν ἡθικὴ πίεση στὶς Συντακτικὲς Συνέλευσεις εἶναι ἀναμφισβήτητον δικαίωμα τοῦ λαοῦ καὶ καμιά ἐπανάσταση δὲν μπορεῖ νὰ τὸ προσπεράσῃ.» Ἐλέγεν ἀκόμη στὴν ὑπεράσπισή του ἐμπρὸς στοὺς δικαστὲς τῆς Κολώνιας ὅτι ἡ ἔθνοσυνέλευση δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της καὶ ὅτι ὁ λαὸς δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τῆς ἐμπιστευτῇ τὴν ὑπεράσπιση τῶν ἰδίων του δικαιωμάτων: «Ἄν αὐτὴ δὲν ἐκτελῇ τὴν παραγγελία του, παύει νὰ ὑπάρχει. Ὁ ἴδιος ὁ λαὸς κατεβαίνει στὴν ἀρένα κ' ἐνεργεῖ με τὴν ἴδια του τὴν ἐξουσία.»

2) Ξέρουμε ὅτι στὰ 1848 τὶς 15 τοῦ Μάη ὁ λαὸς τοῦ Παρισιοῦ ἔδωσε τὴ σάλα όπου ἡ Συντακτικὴ Συνέλευσις εἶχε συγκεντρωθῇ ἀπὸ τὶς 4 τοῦ Μάη καὶ ἐπροκίνησε ὅπως τὸ ἔκαμαν 70 χρόνια ἔστερα οἱ Μπολσεβίκοι τὴ διάλυση τῆς Συνέλευσης. Μὰ οἱ στασιαστὲς διασκορπίστηκαν ἀπὸ τὴν ἔθνοσυνέλευση. Εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶς τὰ τραγικὰ ἐπεισόδια τοῦ ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Συντακτικῆς τῶν Βερσαλλιών καὶ τῆς Κομμούνας. τῆς πρώτης αὐτῆς προσπάθειας τῆς «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.»

Τέτοια εἶναι τὰ πραγματικὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰ ἐπιχειρήματα ἀρχῶν πού φέρονται οἱ μπολσεβίκοι γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴ διάλυση τῆς Συντακτικῆς καὶ τὴν προκήρυξη τῆς Δημοκρατίας τῶν Σοβιέτ. Ὑποστηρίζουν, ὅπως τὸ εἶδαμε, ὅτι ἐδημιούργησαν καινούργιον σύστημα λαϊκῆς ἀντιπροσωπείας, τὸ μόνον πού μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ θρόμβον τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης. Ἄν τοὺς κατηγοροῦν ὅτι εἶναι ἀντίθετοι στὴ δημοκρατία, ξαναλένε ὅτι τὸ σοβιετιστικὸν σύστημα εἶναι ἀκριβῶς πολὺ πρὸ ἐυκολολίγιστο, πολὺ δημοκρατικώτερον ἀπὸ τὸ κοινοβουλευτικὸν σύστημα τῆς Εὐρώπης. Σίμῳφωνα με τοὺς θεσμοὺς τους, οἱ βουλευτὲς μπορούνε νὰ ἐπιβάλλουν ἀδικία τὴν ξανσελογίαν τους, ἐνῶ με τὸν Εὐρωπαϊκὸν σύστημα οἱ βουλευτὲς διατηροῦν τὴν ἐντολήν τους τέσσερα, ἕξ ἢ ἐννιά χρόνια. Σὲ κάθε στιγμὴ λοιπὸν τὰ Σοβιέτ ἐκφορῶν τὴν πραγματικὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ καὶ δὲν ὑπάγχει χωρισμὸς ἀνάμεσα στὴ λαϊκὴ ἀντιπροσωπεία καὶ στὸ ἔθνος.

Τὰ Σοβιέτ, πλάσμα ξεχωριστὰ Ρούσσικα, εἶναι ἀλλοίωτα οἱ καινούργιοι δογματισμοὶ πού ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση ἐπιβάλλει σ' ἄλλες τὶς χώρες. Εἶναι, ὅπως τὸ πιστεύουν οἱ μπολσεβίκοι, εἶδος πού μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐξουσίαν τοῦ καὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ: Ἄν ὑποθέσουμε, ὅτι οἱ κορινοὶ μπολσεβίκοι γίνουν τὴ δυνάμιν τους ἀπὸ ἐσωτερικῆς ἢ ἑξωτερικῆς αἰτίας, τὸ σοβιετιστικὸν σύστημα, πού ἔχει τοὺς θερμοὺς ἀπαδούς του στὴ Γερμανία, θὰ ἐπαναληφθῇ σ' ἄλλες Εὐρωπαϊκὰς χώρες στὸ διάστημα τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Νὰ τὰ μεγάλα ζητήματα πού παρουσιάζονται με τὸν τρομερὸν πόλεμον, τὸν πόλεμον πού ἀναποδογύρισε βαθιὰ τὶς οικονομικὰς βάσεις τῶν ἐθνῶν. Ἐτε ζήσουν εἴτε ὅχι τὰ Σοβιέτ, ὅποιοδήποτε παραστεκόμαστε στὴν πολιτικὴ καὶ οικονομικὴ ἀναδιοργάνωση τοῦ κόσμου καὶ μιὰ καινούργια ἐποχὴ γιὰ νὰ ἐξωτερικεῖται ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καινούργιους θεσμοὺς.

A. PERRIER

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τριγύρω στὸ τραπέζι μας καθίστε μάνι-μάνι
τοὶ γλεῶν, κορασὶ, καὶ ἡ ἑσπέρια.
Ἐν εἶναι τὸ καὶ μας λιγοστό,
μονάχα ὅσο μᾶς ἀρεεῖ, μᾶς γίνεται.

Στοιμμένα τὸ τραπέζι μας τριγύρω στὸ πλάτανον,
κάθον ἀπ' τοῦ δέντρον τὸ γλινκὸ δροσόν.
Ἐν εἶναι τὸ καὶ μας περισσόν,
μονάχα ὅσο μᾶς ἀρεεῖ, μᾶς γίνεται.

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στὸ γνωστὸ Χ.

Σὺν ταφούνης ἔδωκες θαμμένα ἐπιχειρήματα
γιὰ νὰ χερπήσῃς τὴ Δημοτικὴν.
Σὲ τανύζον τοῦ Πηγάου μας ἀκόμα, τὰ χερπήματα
γιὰ ὅλα σου τὰ κοίματα
καὶ γιὰ τὴν οὐραίου ἐποταχικήν

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

**

Εἰς τὴν 501α ἐνὸς ἀριστείουχου ἀθανάτου

Πενήντα χρόνια, Ἄ θάνατε, γιορτάζεις τὴν κηδείαν;
Καλλίτερα νὰ πεθαίνεις παρὰ πού μᾶς παιδεύεις...

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ

Πενήντα χρόνια, αἰθάνατε,
τί γράψατε, τί κάνατε;

M.